

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 336/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. z dnia 1 lutego 2022 roku w sprawie II K 1015/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Naruszenie prawa materialnego, a to przepisu art. 62 § 2 kks (w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 roku), poprzez jego zastosowanie, przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy, którego prawidłowa ocena nie daje podstaw do uznania, że wystawione przez oskarżonego faktury	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

za pracę wykonaną na terenie budowy w miejscowości L. noszą cechy „faktur nierzetelnych” w rozumieniu art. 62 § 1 kks, ponieważ:

oskarżony wystawiał faktury na podmiot, osobę fizyczną, prowadzącą działalność gospodarczą, to jest M. P. – zgodnie z wiążącą go w tym zakresie umową o roboty budowlane;

b. zostało dowiedzione, że oskarżony wykonywał wszystkie zlecone mu prace budowie (zeznania wszystkich świadków w sprawie), a contrario oskarżyciel publiczny nie wykazał, aby w jakimkolwiek przypadku oskarżony fabrykował faktury roboty, których by rzeczywiście nie wykonał lub wykonał je w niepełnym wymiarze;

c.w sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu na to, że oskarżony podczas wykonywania oraz w lubieniu miał

świadomość
powiązań
osobowych w
strukturach osób
prawnych (spółek)
będących „na
szczyście” podmiotów
procesu
budowlanego, a więc
inwestor, generalny
wykonawca, jego
podwykonawcy,
kierownik budowy,
itd., z których to
powiązań oskarżenie
wywodzi tezę, że
proces fakturowania
nie odzwierciedlał
rzeczywistych
odbiorców usług
wykonywanych
przez oskarżonego.

Obrazę przepisów
postępowania
mającą wpływ na
treść orzeczenia, a
to przepisu art.
7 kpk – poprzez
przekroczenie
granicy swobodnej
oceny dowodów
w zakresie, jaki
dotyczy ustalenia, że
brak dokumentacji
źródłowej, w postaci
obmiaru robót, które
powinny
towarzyszyć
wystawianiu każdej
z faktur, przesądza
o tym że oskarżony
miał świadomość,
że faktury, które
wystawia, są
nierzetelne – skoro
w zabezpieczonym
materiale
dowodowym brak
jest podstawowego

	<p>dowodu korygującego o tym, jakie roboty zostały wykonane (w tym roboty zanikające), a mianowicie dziennika budowy, bo dopiero w oparciu o ten dowód można weryfikować stan, zakres, prawidłowość wykonanych robót budowlanych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty te zostaną rozpoznane łącznie, co zarazem pozwoli sądowi odwoławczemu uniknąć powielania tych samych rozważań i ocen.</p> <p>Obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia</p>			

przepisów prawa procesowego. Zarzut obrazy prawa materialnego może być postawiony tylko wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez sąd ustalenia faktyczne.

Sąd I instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który w procesie analizy i oceny uzna za wiarygodny.

Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawno – karnej analizie w aspekcie tego, czy ustalone zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy też nie znamiona określonego przepisu lub przepisów. Ze wskazanych powodów jednoczesne kwestionowanie dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej należy uznać za błędne, a zarzut obrazy

prawa materialnego dodatkowo należy potraktować jako przedwczesny. Jest on bowiem aktualny dopiero wówczas gdy skarżący akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane w zaskarżonym wyroku.

Obrońca oskarżonego stawiając zarzut obrazy prawa materialnego, przywołuje jednocześnie określone okoliczności ze sfery faktycznej w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu, opiera apelację na błędzie w ustaleniach faktycznych i związanych z nim naruszeniach prawa procesowego. To właśnie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (a nie obrazy prawa materialnego) służy bowiem do kwestionowania wszystkich lub też tylko poszczególnych elementów strony przedmiotowej i podmiotowej składających się na stan faktycznej sprawy.

Przypomnieć trzeba, że zasadniczo winno

stawiać się zarzut
główny, tzw.
pierwotny, a jego
dalsze konsekwencje
winny być
wykazywane w
uzasadnieniu środka
odwoławczego.

Przed rozważaniami
szczegółowymi
należy podnieść, że
przekonanie sądu
o wiarygodności
innych dowodów
i niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną prawa
procesowego, a więc
mieści się w ramach
swobodnej oceny
dowodów jedynie
wtedy, gdy:

a) jest poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy
całokształtu
okoliczności i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy;

b) stanowi wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego;

c) jest wyczerpująco
i logicznie –
z uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego –
argumentowane w

uzasadnieniu
(zobacz: OSNKW 7
– 9/1991, poz.41).

Sąd I instancji
nie dopełnił żadnego
z tych wymogów,
na co w istocie
wskazuje apelacja.

Organy procesowe w
ramach swobodnej
oceny dowodów są
ustawowo
zobligowane do
ukształtowania
przekonania dopiero
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów
ocenianych według
zasad prawidłowego
rozumowania z
pełnym
wykorzystaniem
dostępnej wiedzy
i doświadczenia
życiowego (art. 7
kpk). Kodeks
nie narzuca żadnych
dyrektyw , które
nakazywałyby
określone
ustosunkowanie się
do konkretnych
dowodów i nie
wprowadza różnic
co do wartości
poszczególnych
dowodów.

Zgodnie z kształtem
polskiej procedury,
podstawą wszelkich
rozstrzygnięć są
tylko prawdziwe
ustalenia faktyczne
(art. 2 §
2 kpk). Zasada

prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk).

Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 kpk.
Zaniechanie

przeprowadzenia i
wnikliwej analizy
dostępnych
dowodów jest
naruszeniem
przepisów
postępowania,
mającym wpływ na
treść orzeczenia.

Podkreślić należy,
że udowodnienie
zachodzi wówczas,
gdy w świetle
przeprowadzonych
dowodów fakt
przeciwny
dowodzeniu jest
niemożliwy lub
wysoce
nieprawdopodobny.

Wymóg
udowodnienia
należy odnosić tylko
do ustaleń
niekorzystnych dla
oskarżonego,
ponieważ on sam
korzysta z
domniemania
niewinności (art.
5 § 1 kpk),
a nie dające się
usunąć wątpliwości
tłumaczy się na jego
korzyść (art. 5 § 2
kpk). Najmniejsze
wątpliwości
powodują, iż dany
fakt nie może
być uznany za
udowodniony, a
więc nie stanowi
ustalenia
faktycznego, które
może być podstawą
rozstrzygnięcia.

Organy procesowe w
ramach swobodnej
oceny dowodów są

ustawowo
zobligowane do
ukształtowania
przekonania dopiero
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów
ocenianych według
zasad prawidłowego
rozumowania z
pełnym
wykorzystaniem
dostępnej wiedzy
i doświadczenia
życiowego (art. 7
kpk).

Celem procesu
karnego jest nie
tylko dążenie do
wykrycia i
pociągnięcia do
odpowiedzialności
karnej sprawcy
przestępstwa, ale
również troska o to,
aby osoba niewinna
nie poniosła tej
odpowiedzialności.

W zaskarżonym
wyroku poczyniono
ustalenie faktycznie
nie mające oparcia w
przeprowadzonych
dowodach, albo
że takich ustaleń
nie dokonano. Tok
rozumowania sądu
I instancji nie
uwzględniał
wyników
postępowania
dowodowego. Sąd
dał generalnie wiarę
wszystkim
dowodom
osobowym (oprócz
oskarżonego), w

szczegółności osobom pracującym na rzez oskarżonego na budowie, a następnie nie wnikając w ich treść uznał go za winnego popełnienia wszystkich czynów, a swojego stanowiska w tym zakresie profesjonalnie nie uzasadnił, nie określając na czym polegało w ramach przypisanych mu czynności sprawczych nierzetelne wystawianie faktur. W rzeczywistości sąd w tym zakresie nie poczynił ustaleń, a nadto w treści uzasadnienia wyroku nie wskazał podstaw, które doprowadziły go do takiego przekonania. Przyjął, iż wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości, a dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów jednostkowych, jakkolwiek dowody te i okoliczności ujawnione na rozprawie nie

dawały podstaw do takiego wniosku. Materiał dowodowy na etapie wyrokowania był niewystarczający do rozstrzygnięcia sprawy, w dodatku dowody osobowe były przeprowadzane bez należytej wnikliwości, którą powinien wyznaczać przedmiot sprawy. Większość przesłuchanych przez sąd osób, była pracownikami R. P.. Sąd I instancji ustalił, że zatrudnieni przez niego pracownicy rzeczywiście wykonywali roboty budowlane na terenie budowy w Lubieniu, natomiast nie odniósł się do rzetelności wystawionych faktur przez oskarżonego, w szczególności czy odpowiadały one zakresowi wykonanych przez nich prac. Zeznania świadków w tym zakresie nie były szczegółowe i nie zostały weryfikowane w oparciu o inne dowody. W konsekwencji sąd I instancji dysponował niekompletnym materiałem dowodowy, który w

nader ograniczonym zakresie przeprowadził, nie dążąc w dodatku do uzyskania prawdziwych okoliczności faktycznych.

Należy ze szczególną mocą podkreślić, iż wyrokując sąd I instancji dysponował już Decyzją Dyrektora Administracji Skarbowej z dnia 29 grudnia 2020 roku, uchylającego w niniejszej sprawie decyzję organu pierwszej instancji i przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez ten organ (k 1366-1374). Organ odwoławczy stwierdził, że zasadnym jest przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, z uwagi na nie podjęcie przez organ pierwszej instancji wszelkich niezbędnych działań w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, w oparciu o który możliwe byłoby zajęcie merytorycznego stanowiska w sprawie. Sąd odwoławczy popiera argumentację zawartą w tej decyzji, jest ona załączona do

akt sprawy i nie ma potrzeby cytowania obszernych jej fragmentów.

Wynika z niej, iż zebrany w toku postępowania podatkowego materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie nierzetelności większości faktur. Organ odwoławczy wskazał na istotne i wielorakie braki tego postępowania, w szczególności odnosząc się do równoległe toczących się spraw wobec (...) Sp. z o.o. przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. (k 1369), (...) Sp. o.o. Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł. w Ł. (k 1369 odw.), w których materiały mogą mieć znaczenie weryfikujące.

Decyzja ta wskazuje, iż materiał zawarty również w aktach sprawy sądowej był niedostateczny do rozstrzygnięcia sprawy, a przedmiot postępowania dowodowego musi być skorygowany i zweryfikowany w oparciu o dowody przeprowadzone w innych sprawach (rolę sądu jest ustalić okoliczności wystawienia inkryminowanych

faktur i zbadanie na ile mają odzwierciedlenie w rzeczywistości).

Tymczasem sąd I instancji:

- nie wyciągnął z tej decyzji żadnych wniosków, ani samodzielnie nie dążył do przeprowadzenia postępowania dowodowego mającego istotne znaczenie dla meritum sprawy. W uzasadnieniu wyroku powtórzył, że w/w decyzja podkreśla, iż „zasadnym jest przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, z uwagi na nie podjęcie przez organ pierwszej instancji wszelkich niezbędnych działań w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, w oparciu o który możliwe byłoby zajęcie merytorycznego stanowiska w sprawie. Wady uzasadnienia decyzji nie pozwalają stwierdzić z jakim stanem faktycznym mamy do czynienia w sprawie, a w konsekwencji jaka ocena prawna winna mieć zastosowanie.” (k

1429 odw.).
Nie przeprowadził
jakiegokolwiek oceny
argumentów tej
decyzji, czy też
dowodów do których
się odwoływała,
nie ocenił jest
zasadności (albo
niezasadności) na
gruncie
kompletności
materiału
dowodowego w
sprawie karnej (sąd
odwoławczy
podziela jej
argumentację i
znaczenie dla
stwierdzenia braków
dowodowych w
sprawie karnej);

- w uzasadnieniu
wyroku sąd I
instancji odwołał
się do powiązań
personalnych w
spółce prowadzącej
budowę, określił
że faktury nie
były wystawiane na
podstawie
protokołów odbioru
robót, a po
ustnych ustaleniach
z kierownikiem
budowy. Nie określił
jednak w jakim
zakresie faktury
te były nierzetelne
i czy oskarżony
miał świadomości
powiązań
personalnych
istniejących u
inwestora.

Ocenia
jednocześnie, że

gdyby tworzone były w/w dokumenty, tj. protokoły i specyfikacje wykonanych prac, na podstawie których możliwe byłoby wskazanie konkretnych prac, które zostały wykonane w danym okresie, a co za tym idzie ze sposobu obliczania wynagrodzenia za nie oraz dokumenty te zostałyby przedstawione czy to organowi podatkowemu, czy to sądowi, to można z dużym prawdopodobieństwem stwierdzić, że sprawy przeciwko oskarżonemu by nie było. Sąd I instancji zakłada więc, że faktury mogły być rzetelne, tylko oskarżony nie jest w stanie tego wykazać, bo nie ma protokołów zdawczo-odbiorczych. W istocie sąd ten wymaga od oskarżonego, aby udowodnił swoją niewinność.

Sąd odwoławczy załączył dokumentację przeprowadzoną przez organ podatkowy po ponownym uchyleniu sprawy

oraz
nieprawomocną
decyzję wydaną w
tym postępowaniu.
Materiał ten zawiera
nowe dowody
konkretyzujące się
na okolicznościach
wstawiania
przedmiotowych
faktur.

Lektura motywów
zaskarżonego
wyroku w
konfrontacji ze
zgromadzonym
materiałem
dowodowym
prowadzi do
wniosku, iż
dokonane w tej
sprawie ustalenia
faktyczne oparte
zostały na
wybiórczej i
jednostronnej
ocenie dowodów,
na co zwracała
uwagę apelacja. O
skuteczności
zarzutów
odwoławczych
decyduje to, że
uchylenia w
zakresie
przestrzegania
dyrektyw
wynikających z treści
art. 7 kpk i art. 410
kpk, przywołanych
w istocie w
tej sprawie w
odwołaniu, znalazły
potwierdzenie, są
rzeczywiście
poważne, a ich
wpływ na treść
orzeczenia
kwestionowanego w

tej sprawie -
znaczący. Razi więc
w procedowaniu
tego sądu niepełność
postępowania
dowodowego, mimo
znajomości istnienia
określonych
środków
dowodowych i
stosunkowo łatwego
ich
przeprowadzenia.

Pominięcie
istotnych dla sprawy
okoliczności,
mogących mieć
wpływ na
rozstrzygnięcie w
kwestii winy,
stanowi oczywistą
obrazę art. 410 kpk.

Dodatkowo na
rozprawie
apelacyjnej zostały
ujawnione nowe
okoliczności

(wymagające
weryfikacji i oceny
w ponownym
postępowaniu).
W odniesieniu do
kwestii zakresu
przeprowadzanych
dowodów uchylenie
wyroku może
nastąpić wtedy,
gdy jest konieczne
przeprowadzenie na
nowo przewodu
w całości. Przyjąć
należy, że
ponowienie
przewodu w całości
jest konieczne nie
tylko w sytuacji,
gdy sąd pierwszej
instancji

przeprowadził w sposób wadliwy, niedopuszczalny lub nieprawidłowy wszystkie dowody, bądź nie przeprowadził ich wcale, ale również gdy nieprawidłowe przeprowadzenie większości dowodów w sądzie pierwszej instancji spowoduje niemożność poddania ocenie tych prawidłowo przeprowadzonych. Takie cechy miałyby stanowić postępowanie, w którym przeprowadzono by jedynie poszczególne dowody w sposób prawidłowy, tak że nie można by było dokonać ich oceny w kontekście jakichkolwiek innych prawidłowo przeprowadzonych dowodów (art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpk). Postępowanie dowodowe, w wyniku którego nie można dokonać ustaleń, gdyż każdy z dowodów musi być oceniany w całkowitym wzajemnym oderwaniu od siebie, powinno być powtórzone w całości. Zachodzi wówczas konieczność uchylenia wyroku, którą tłumaczyć

trzeba tym, że postępowanie dowodowe w ogóle nie spełniło swego celu w postaci zgromadzenia materiału niezbędnego do dokonania ustaleń faktycznych. W tej sytuacji sąd drugiej instancji musiałby w postępowaniu apelacyjnym przeprowadzić wszystkie dowody ściśle niezbędne do merytorycznego orzeczenia co do zasadniczego przedmiotu procesu; stan taki należałoby uznać za powodujący konieczność ponowienia przewodu sądowego w pierwszej instancji. W konkluzji, prawidłowe przeprowadzenie choć jednego dowodu przez sąd pierwszej instancji nie powinno stanowić przeszkody do uznania, że zachodzi konieczność ponowienia postępowania dowodowego w całości przez tenże sąd. Jeżeli w ustawie jest mowa o konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu przez sąd pierwszej

instancji w całości, to tę niemożność należy oceniać w kontekście całego materiału dowodowego sprawy, nie zaś jego części.

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie; postępowanie dowodowe nie spełniło zakładanej funkcji w postaci zgromadzenia materiału niezbędnego do dokonania ustaleń faktycznych i oceny dowodów.

Nieprzeprowadzenie większości dowodów w sądzie I instancji powoduje niemożność poddania ocenie tych przeprowadzonych.

Zachodzi więc konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku, gdyż braki dowodowe powodują niemożność ustalenia stanu faktycznego i oceny dowodów już przeprowadzonych.

Wniosek

Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od

zasadny

częściowo zasadny

<p>popelnienia zarzucanego mu aktem oskarzenia czynu, ewentualnie – o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sadowi I instancji.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwizle o powodach uznania wniosku za zasadny, czesciowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Materiał dowodowy razi niepelnością. Wniosek o uniewinnienie oskarzonego jest w związku z tym przedwczesny. Rozstrzygnięcie co do istoty sprawy musi być poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu jej okoliczności i to w sposób podyktowany obowiazkiem dochodzenia prawdy.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk sąd odwoławczy może uchylić zaskarżone orzeczenie i przekazać sprawę sadowi I instancji do ponownego rozpoznania tylko w jednym z trzech przypadków:</p>		

zaistnienia
bezwzględnych
przyczyn
odwoławczych,
konieczności
przeprowadzenia na
nowo przewodu
sądowego w całości
oraz wówczas, gdy
wydanie wyroku
reformatoryjnego
naruszyłoby regułę
ne peius, wskazaną
w art. 454 § 1
kpk. Przewidziana
w art. 437 §
2 kpk konieczność
przeprowadzenia na
nowo przewodu w
całości jako powód
uchylenia przez
sąd odwoławczy
zaskarżonego
wyroku i
przekazania sprawy
sądowi pierwszej
instancji do
ponownego
rozpoznania,
zachodzi wówczas,
gdy orzekający sąd
pierwszej instancji
naruszył przepisy
prawa procesowego,
co skutkowało, w
realiach sprawy,
nierzetelnością
prowadzonego
postępowania
sądowego,
uzasadniająca
potrzebę
powtórzenia
(przeprowadzenia
na nowo) wszystkich
czynności
procesowych
składających się na
przewód sądowy

w sądzie pierwszej instancji.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Powody uchylenia zaskarżonego wyroku zostały wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5-3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji przeprowadzi ponownie postępowanie dowodowe uwzględniając powyższe uwagi, rozważy argumenty środka odwoławczego. Przeprowadzenie postępowania dowodowego powinno nastąpić w rozszerzonym zakresie wskazanym przez sąd odwoławczy. W szczególności sąd I instancji nie może poprzestać na nowych dowodach załączonych do akt sprawy w instancji odwoławczego, ale celem weryfikacji i pogłębienia materiału dowodowego powinien załączyć akta spraw prowadzonych</p>			

wobec (...) Sp. z o.o. przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. (k 1369), (...) Sp. o.o. Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł. w Ł. (k 1369 odw.). Przy wyborze dowodów sąd musi mieć na względzie przedmiot tego postępowania, wynikający z konieczności zbadania rzetelności faktur objętych zarzutem. Po przeprowadzeniu dowodów w sposób bezpośredni lub pośredni sąd oceni je we wzajemnym powiązaniu (taki sposób rozumowania został zaprezentowany w Decyzji Dyrektora Administracji Skarbowej z dnia 29 grudnia 2020 roku), rozważy wszystkie okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego; musi mieć też na względzie pośredni zakaz reformationis in peius. Sąd merytoryczny decydując się na dokonywanie własnych ustaleń faktycznych powinien mieć na uwadze treść wszystkich dowodów zgromadzonych w

toku procesu i rozważyć znaczenie istotnych okoliczności, które z nich wynikają. Konfrontując ze sobą nawet fragmenty poszczególnych dowodów będzie można – w sposób bardziej pełny niż dotychczas – odtworzyć rzeczywisty przebieg wydarzeń i dokonać prawnej oceny okoliczności przedmiotowego czynu. Sytuacja procesowa oskarżonego nie jest przesądzona, W dalszym ciągu sąd I instancji procedować będzie w granicach wyznaczonych przez art. 7 kpk, a więc według zasady swobodnego uznania sędziowskiego.

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu 619, 92 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana